

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Mgr. T. H.**, narozen X,
bytem X,

proti

žalovaném **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu,
u: **sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023, č. j. KUUK/056803/2023,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2023, č. j. KUUK/056803/2023, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dubí, stavební úřad a územní plánování, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 10. 2022, č. j. SÚ/6193.5/21/22/Sm, kterým bylo podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) rozhodnuto o dodatečném povolení stavby *Typový rodinný dům L110 (Elko 110)* na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemcích p. č. XA a XB v k. ú. X. Žadatelem o dodatečné povolení stavby byl L. K., bytem X (dále jen „stavebník“).

2. Vzhledem k tomu, že všechny pozemky zmiňované v tomto rozsudku se nachází v katastrálním území X, soud v dalších částech rozsudku bude uvádět již jen parcelní čísla pozemků bez uvedení katastrálního území.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu žaloby rekapituloval průběh správního řízení a následně formuloval 9 žalobních námitek, které v rámci žaloby očísloval. Ke struktuře námitek soud podotýká, že se v některých případech jednalo spíše o okruhy žalobních námitek, nicméně pro přehlednost se soud přidržel číslování námitek v žalobě.
4. Žalobce konstatoval, že jeho první žalobní námitka směřuje proti postupu stavebního úřadu, který žalobci jakožto řádnému účastníkovi řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, tj. jakožto vlastníku sousedních, resp. přilehlých pozemků (zejména parcel č. 153/2, 150 a dalších), jehož práva jsou umístěním stavby, stavbou a jejím užíváním přímo dotčena, neumožnil ve stavebním řízení uplatnit práva z účastenství v řízení plynoucí, a to právo účastnit se ústního jednání, v jehož rámci byla žádost projednána.
5. Žalobce konstatoval, že obdržel oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby ze dne 11. 1. 2022, kterým stavební úřad žalobci oznámil zahájení řízení a současně nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě dne 25. 1. 2022 ve 13:00 hodin. Žalobce obratem požádal stavební úřad o změnu času ústního jednání, resp. o posunutí jednání o 1 hodinu 15 minut na 14:15 hodin, neboť v uvedený den byla nezbytná žalobcova přítomnost na pracovišti do 14:00 hod. Žádost byla stavebnímu úřadu doručena dne 14. 1. 2022. Dne 24. 1. 2022 v odpoledních hodinách stavební úřad odeslal odpověď č. j. SÚ/299.1/22/Sm, ve které žalobci sdělil, že žádosti nebude vyhověno s odůvodněním, že pozvání k ústnímu jednání bylo v dostatečném časovém předstihu rozesláno všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům, a z toho důvodu se jeho termín nebude překládat. Dle žalobce byl postup stavebního úřadu v rozporu se základními zásadami správního řízení jednak bezdůvodným nevyhověním žádosti, a jednak sdělením odpovědi stavebního úřadu těsně před samotným ústním jednáním, kdy žalobce již nemohl přijmout žádná opatření k zajištění své účasti na ústním jednání. Postup stavebního úřadu byl dle žalobce v rozporu se zásadou vstřícnosti, resp. zásady služby veřejnosti (zásada veřejné správy jako služby) zakotvené v § 4 odst. 1 správního řádu. Z odpovědi stavebního úřadu není zřejmá žádná překážka, která by bránila posunutí ústního jednání o 1 hodinu a 15 minut. Postupem stavebního úřadu bylo žalobci upřeno právo účastnit se ústního jednání, čímž mu bylo znemožněno přímo a bezprostředně se seznámit se záměrem stavebníka a vyjádřit se k němu.
6. Druhá žalobní námitka směřovala proti postupu stavebního úřadu, který žalobci opakovaně neumožnil v průběhu stavebního řízení seznámit se s obsahem spisu vedeného v předmětném stavebním řízení. Žalobce konstatoval, že žádostí ze dne 14. 1. 2022 a žádostí ze dne 3. 11. 2022 opakovaně žádal o seznámení s obsahem spisu distanční formou. O seznámení s obsahem spisu žádal v prvním případě za účelem řádného uplatnění práv účastníka řízení před podáním námitek proti stavebnímu záměru, a ve druhém případě před podáním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žádost o distanční nahlížení do spisu žalobce odůvodnil právem na dálkové nahlížení do spisu, které dle žalobce plyne přímo ze správního řádu. V případě žádosti ze dne 14. 1. 2022 pak dále nepříznivou epidemiologickou situací způsobenou šířením infekčního onemocnění COVID-19 a omezením realizovaným v souvislosti s tímto onemocněním. V odpovědi, kterou žalobce obdržel dne 24. 1. 2022 v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpoledních hodinách, stavební úřad sdělil, že nebude vyhověno žádosti žalobce o seznámení se spisem distanční formou s odůvodněním, že všichni účastníci řízení mají stejná procesní práva a že se žalobce nemusí obávat návštěvy stavebního úřadu, neboť všichni jeho pracovníci jsou zdraví. Dále bylo žalobci sděleno, že oznámení o zahájení řízení bylo doručeno dne 11. 1. 2022, a měl tudíž dost času se spisem se seznámit. Žalobce podotkl, že o neumožnění seznámení se spisem byl stavebním úřadem informován dne 24. 1. 2022 v odpoledních hodinách, přičemž možnost vyjádřit se ke stavebnímu záměru byla stavebním úřadem v oznámení o zahájení řízení omezena do 25. 1. 2022 do 13:00 hod. Vzhledem k tomuto se žalobce nemohl se stavebním záměrem seznámit ani osobně.

7. O distanční nahlížení do spisu žalobce opakovaně požádal dne 3. 11. 2022 před podáním odvolání. Žádost o distanční nahlížení do spisu odůvodnil právem na dálkové nahlížení do spisu, což odůvodnil faktickou nemožností fyzicky do spisu nahlédnout v průběhu pracovní doby stavebního úřadu z důvodu shodné pracovní doby žalobce a stavebního úřadu. Žádosti opět nebylo vyhověno. Žalobce je toho názoru, že stavební úřad jednal nezákonně, když odmítl zaslat požadované dokumenty ze spisové dokumentace. Ze sdělení stavebního úřadu je dle žalobce zřejmé, že pracovníci stavebního úřadu nechápou rozdíl mezi procesní rovností (rozsahem procesních práv) a uplatňováním procesních práv. Realizaci distančního nahlížení do spisu nedochází ke změně rozsahu procesních práv, ale pouze k uplatnění již získaných procesních práv, přičemž rozsah, v jakém účastník řízení svá práva uplatní, závisí pouze na účastníkovi řízení. Žalobce zdůraznil, že o odepření nahlédnutí do spisu nebyl ani v jednom případě informován zákonným způsobem, tj. usnesením dle § 38 odst. 5 správního řádu, nýbrž neformálním sdělením, což je v rozporu s kogentním zněním zmíněné normy.
8. Žalobce upozornil, že při formování svého právního názoru o právu distančně nahlížet do spisu vycházel z výkladu práva provedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, v rozsudku č. j. 59 Af 6/2015-90 či rozsudku č. j. 60 Ad 15/2015-36, dále pak z rozsudků Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 15/2012-29 nebo č. j. 54 A 189/2018-365. Dále žalobce vycházel z dokumentu s názvem *Zpráva o šetření provedeném veřejným ochráncem práv České republiky ve věci postupu správních orgánů při vyřizování žádostí o tzv. dálkové nahlížení do (správního) spisu* č. j. KVOP-18349/2018. Z uvedených rozsudků a zprávy ombudsmana dle žalobce plyne, že právo na dálkové nahlížení do spisu (včetně pořízení a zaslání kopie) plyne přímo ze správního řádu. Realizace práva nahlížet do spisu nemůže být podmíněna fyzickou přítomností účastníka na pracovišti správního orgánu, neboť by se jednalo o nepřípustný restriktivní výklad § 38 odst. 4 správního řádu, který je zákonným provedením základních procesních práv zakotvených v Listině základních práv a svobod.
9. Třetí žalobní námitka směřovala proti postupu stavebního úřadu, který údajně žalobci neumožnil vyjádřit se před vydáním prvostupňového rozhodnutí k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobce konstatoval, že dne 26. 9. 2022 mu bylo doručeno oznámení o pokračování řízení č. j. SÚ/6193.4/21/22/Sm, dle kterého mohli účastníci řízení uplatnit své námitky a důkazy do 30. 9. 2022. Dne 17. 10. 2022 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí bez toho, aby žalobci oznámil ukončení shromažďování podkladů a umožnil mu vyjádřit se ke shromážděným podkladům či navrhnout jejich doplnění, přestože z obsahu prvostupňového rozhodnutí (strana 4) dle žalobce plyne, že stavební úřad během pokračování řízení doplnil podklady pro vydání rozhodnutí ve věci o podklad „*kvalitní vyhodnocení situace*“, o který opřel odůvodnění dodatečného povolení stavby. Dle žalobce byl-li spisový materiál doplněn o hodnocení dopadů vlivů způsobených stavebním záměrem do práv účastníků řízení, aniž by účastník řízení (žalobce) byl o tomto informován, jedná se o porušení práv žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Čtvrtá žalobní námitka směřovala proti postupu stavebního úřadu, který údajně žalobcovy námitky ke stavebnímu záměru podané dne 25. 1. 2022 zamítl místo toho, aby je vypořádal. Předmětné námitky byly dle žalobce podány na základě § 89 a § 114 stavebního zákona. Uvedená ustanovení výslovně neupravují postup stavebních úřadů při posouzení námitek, o kterých nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení. Při vydání rozhodnutí se tak dle žalobce postupuje dle § 68 odst. 3 správního řádu, a to z důvodu speciální úpravy náležitostí rozhodnutí obsažené právě v § 68 správního řádu. Dle této právní úpravy byl stavební úřad povinen námitky vypořádat, a to tak, že měl autoritativně uvést, zda je považuje za důvodné, či nedůvodné. Zamítl-li stavební úřad námitky účastníka řízení, postupoval dle žalobce nepřipustným, resp. nezákonným způsobem, čímž své rozhodnutí zatížil vadou.
11. Pátá žalobní námitka směřovala proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které dle žalobce obsahuje popis skutkového stavu, který je v rozporu s obsahem spisu a současně existuje závažný logický rozpor mezi jednotlivými částmi stavebního povolení. Dle žalobce plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že důvodem pro dodatečné povolení stavby byl fakt, že žádný z účastníků neuplatnil v řízení námitky proti dodatečnému povolení stavby, což však dle žalobce není pravda. Žalobce totiž podal dne 25. 1. 2022 námitky, v rámci kterých uvedl jednotlivé negativní vlivy, jimiž bude přímo zasaženo do jeho práv. Jedná se o žalobcův dokument s názvem *Námitky k dodatečnému povolení stavby final*. Dále žalobce účinky negativních vlivů souvisejících se stavebním záměrem uváděl v dokumentu nazvaném *Doplnění důkazních prostředků 159-2* podaném dne 29. 9. 2022. Tvrdil-li stavební úřad na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, že žádný z účastníků neuplatnil námitky, je toto tvrzení dle žalobce v rozporu s obsahem správního spisu. Nepravdivost shora uvedeného tvrzení prokazuje dle žalobce také výrok III. prvostupňového rozhodnutí, který zní „*Námitky účastníka řízení Mgr. T. H., bytem X ze dne 25.1.2022 s doplněním 15.2.2022 se zamítají*“. Z tohoto výroku je dle žalobce naprosto zjevné, že námitky proti stavebnímu záměru byly žalobcem podány. Dle žalobce tak existuje závažný logický rozpor mezi částmi správního aktu, a to odůvodněním výroku I. (uvedeném na straně 5 prvostupňového rozhodnutí), dle kterého nebyly námitky podány, a výrokem III. prvostupňového rozhodnutí, dle kterého se podané námitky zamítají.
12. Šestá žalobní námitka směřovala proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které je dle žalobce vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí není dle žalobce zřejmé, co je výrok a co odůvodnění, není zřejmé, jak stavební úřad vlastně rozhodl, neboť část prvostupňového rozhodnutí označená jako *Závěr*, nacházející se na straně 5, tj. v části určené pro odůvodnění, má charakter výroku, když obsahuje text „*Na základě výše uvedeného odůvodnění se všechny námitky zamítají*“. Z dalšího textu pak je zřejmé, že k zamítnutí došlo z toho důvodu, že práva žalobce nebyla dotčena. Nicméně výroková část (výrok III.) žalobce označuje za účastníka řízení, což je dle žalobce v rozporu, neboť účastníkem řízení se žalobce stal pouze a jen z titulu přímého dotčení vlastnických práv stavebním záměrem. Nelze tedy rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, a jak vlastně stavební úřad rozhodl. Z prvostupňového rozhodnutí není dle žalobce zřejmé, zda stavební úřad považuje námitky proti stavebnímu záměru za nedůvodné, či zda nepovažuje žalobce za účastníka řízení. Tato nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
13. Sedmá žalobní námitka směřovala proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které dle žalobce neobsahuje úvahu stavebního úřadu, na jejímž základě by bylo možno seznat důvody, pro které námitky proti stavebnímu záměru zamítl. Dle žalobce v prvostupňovém rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění výroků tohoto rozhodnutí dle § 68 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního řádu. Není tak dle žalobce přezkoumatelný závěr stavebního úřadu o míře dotčení práv žalobce, neboť ve stavebním povolení absentuje řádná úvaha týkající se posouzení negativních účinků navrhované stavby na sousední nemovitosti, resp. úvaha týkající se ověření účinků budoucího používání stavby, přestože z podstaty věci je dle žalobce zřejmé, že stavba domu a 155 metrů dlouhé dvouproudové přístupové komunikace k domu je spojena se vznikem imisí, které budou působit na okolní nemovitosti, neboť v daném místě žádná stavba ani pozemní komunikace dosud nebyla a předmětné parcely byly používány jako zahrady určené zejména k relaxaci. Stavební úřad tak dle žalobce zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť výše naznačená úvaha je pro vypořádání vznesených námitek klíčová a bez ní nemůže prvostupňové rozhodnutí v testu zákonnosti obstát.

14. Z textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle žalobce zřejmé, že stavební úřad se všemi jeho uplatněnými námitkami nezabýval, resp. ne způsobem, který by umožnil seznat, proč je zamítá, neboť odůvodnění je pojato natolik minimalisticky, že z něj nelze seznat konkrétní důvody zamítnutí námitek. Vypořádání námitek je dle žalobce uvedeno na straně 4 prvostupňového rozhodnutí. Zde stavební úřad dle žalobce uvedl, že „*namítající neprokázal, jak a čím je umístěním nebo prováděním stavby rodinného domu přímo dotčeno jeho vlastnické právo, stavební úřad nemůže tyto námitky posoudit a vyhodnotit.*“. Při své úvaze stavební úřad vyšel z podkladu „*kvalitní vyhodnocení situace*“ provedeného stavebním úřadem a z tvrzení, dle kterého „*nebylo zjištěno ani namítajícím oznámeno jakékoli dotčení jeho vlastnického práva k jeho nemovitostem*“. Žalobce k tomuto uvádí, že takovéto vypořádání námitek nelze považovat za řádné. Správný postup by dle žalobce měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci řízení nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitek úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona).
15. Dle žalobce je úkolem stavebního úřadu posoudit na základě námitek uplatněné v řízení, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, výslovně zapovídá. Dále pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit, nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky. To však dle žalobce stavební úřad neučinil. Stavební úřad dle žalobce posoudil pouze soulad stavebního záměru s veřejným právem a občanskoprávní námitky odbyl s tím, že žalobce neprokázal namítané imise. Důkazní prostředky předložené žalobcem zcela ignoroval s odkazem na obecnost předložených dokumentů. V dané věci se dle žalobce jednalo o dokument s názvem *Strategie přizpůsobení se změně klimatu v podmínkách ČR*, který zpracovalo Ministerstvo životního prostředí v meziresortní spolupráci s využitím klimatologických podkladů Českého hydrometeorologického ústavu, přičemž adaptační strategie je zpracována na roky 2015-2020 s výhledem do roku 2030. Dále pak dokument s názvem *Analýza dokumentů pro koncepční hospodaření se srážkovou vodou v obcích*, jehož vypracování zadalo Ministerstvo životního prostředí (zpracovatel CzWA Service s.r.o.). Dále se jednalo o studii týmu univerzity ETH v Curychu, kterou zveřejnil vědecký časopis *Nature Communications* v roce 2021, bakalářskou práci ze dne 24. 4. 2015 zpracovanou absolventem Ekonomicko-správní fakulty Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Masarykovy univerzity Brno s názvem *Vliv faktorů životního prostředí na ceny nemovitostí – případová studie ve městě Brně* a 3D pohled na místo stavby pořízený v roce 2018. Předmětné dokumenty se dle žalobce zabývají hospodařením se srážkovými vodami, způsoby ochlazování městského prostředí, příčinami zvyšování průměrných teplot v urbanizované krajině a vlivy různých faktorů, zejména hluku, na ceny nemovitostí. Dle žalobce se jednalo o dokumenty obecné nevztahující se ke konkrétní stavbě, avšak obecnost představuje běžnou vlastnost, opakovatelnou pro všechny jevy určité třídy, a proto dle žalobce závěry v dokumentech obsažené dopadaly i na předmětnou stavbu, neboť se jednalo o jevy totožné třídy. Ze spisu vedeného v rámci předmětného řízení nevyplývaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by závěry zde uvedené na posuzovanou stavbu nedopadaly, resp. že by se posuzovaná stavba jakkoliv vymykala obecným závěrům. Námitky žalobce i přiložené podklady však byly dle žalobce stavebním úřadem ignorovány bez řádného vypořádání, resp. navržené důkazy nebyly provedeny bez řádného odůvodnění.

16. Postup stavebního úřadu byl dle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, neboť před vydáním rozhodnutí ve věci nebyl řádně zjištěn stav věci, který by umožnil podané námitky vypořádat. Ve stavebním řízení je to právě správní orgán, který zásadně opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Tato povinnost dle žalobce vyplývá z § 111 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého je to právě stavební úřad, který má zajistit takovou kvalitu projektové dokumentace, která umožní posouzení vlivů. Stavební úřad však nezajistil podklady pro posouzení budoucích účinků a nepřípustně přenesl důkazní povinnost na žalobce. K tomuto se dle žalobce v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, ve kterém uvedl, že účastníci stavebního řízení s právem podat námitky musí v námitce uvést skutečnosti, které zakládají jejich účastenství v řízení, musí své námitky dostatečně odůvodnit a tvrdit jakým konkrétním způsobem může být jejich právo dotčeno. Z uvedené dle žalobce vyplývá, že vedlejší účastníci řízení nejsou povinni prokazovat, čím je jejich právo dotčeno. Za zjištění skutkového stavu je odpovědný stavební úřad. Stavební úřad se dle žalobce musí vypořádat s řádně vznesenými námitkami, o nichž se účastníci nedohodli. Je nepřijatelné, aby tyto rozpory vyřešil tak, že plně přijme stanovisko stavebníka, aniž by věc sám posoudil. Jestliže pro posouzení určité otázky příslušné úřední osoby nemají dostatečnou odbornou způsobilost, je nutno postupovat dle § 56 správního řádu. Byl to tedy dle žalobce stavební úřad, kdo měl zajistit vyhotovení pokladů, které by takové posouzení umožnily, neboť projektová dokumentace neobsahovala žádné podklady, které by předmětné posouzení umožnily, a podklady předložené žalobcem byly ignorovány. Nebylo tak možné řádně posoudit budoucí vliv užívání stavby.
17. Žalobce s ohledem na uvedené skutečnosti namítl procesní pochybení stavebního úřadu, který nedostal povinnosti uložené v § 111 odst. 2 stavebního zákona a v řízení neověřil účinky budoucího užívání stavby na okolní nemovitosti, přestože měl vzhledem k charakteru stavby předpokládat vnikání imisí na pozemky jiných vlastníků v míře nepřiměřené místním poměrům (žádné domy ani dopravní komunikace zde nebyly). Při úvaze o míře dotčení imisemi měl stavební úřad posoudit konkrétní okolnosti, které plynou z umístění stavby, způsobu, jakým má být stavba prováděna, a jejich dopad na okolí. Nedostal-li těmto požadavkům, nelze rozhodnutí považovat za zákonné.
18. Žalobce upozornil, že řízení u odvolacího správního orgánu je postaveno na úplném revizním principu, kdy je odvolací orgán povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a stejně tak je povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy, a to v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádu). Přesto však žalovaný neshledal chybějící úvahu stavebního úřadu za důvod pro zrušení prvostupňového povolení.

19. Osmá žalobní námitka směřovala proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které dle názoru žalobce neobsahuje podklady, na jejichž základě bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno, což způsobuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro naprostou absenci taxativního vyjmenování či alespoň označení podkladů rozhodnutí, ze kterých bylo při vydání stavebního povolení vycházeno. V prvostupňovém rozhodnutí je dle žalobce uvedeno, že žadatel o dodatečné stavební povolení předložil dne 7. 12. 2021 žádost podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby a dále, že předložil podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Následuje seznam stanovisek, které poskytly dotčené orgány. Ze stavebního povolení však není dle žalobce zřejmé, jaké doklady (podklady) vlastně žadatel předložil, přestože se jedná o povinnou náležitost rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Není tak dle žalobce zřejmé, z jakých dokladů bylo při vydání rozhodnutí vycházeno. Není zřejmé, zda žadatel předložil průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu či situační výkresy. Není zřejmé, zda vůbec existuje „*kvalitní vyhodnocení situace*“, na které stavební úřad v odůvodnění odkazuje, a pokud existuje, z čeho bylo při posuzování vycházeno. Není zřejmé, z jaké dokumentace stavební úřad vycházel či zda byla vůbec předložena.
20. Dle žalobce závěry stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí nejsou ničím podloženy a námitky žalobce byly zamítnuty na základě subjektivních pocitů pracovníků stavebního úřadu, kteří z nedostatečně zjištěného skutkového stavu dovozují nesprávné závěry (*kvalitní vyhodnocení situace*). Hodnocení provedené stavebním úřadem je dle žalobce v rozporu se základními zásadami dokazování, kdy závěry prezentované pracovníky stavebního úřadu nemají oporu ve spisovém materiálu a současně jsou zcela opomíjeny důkazní prostředky předložené žalobcem v průběhu řízení. Takovýto postup nelze dle názoru žalobce hodnotit jinak než jako nezákonný. Dle žalobce stavební úřad nemohl žádné poznatky ohledně hodnocení vlivu stavby zhodnotit, neboť spisový materiál podaný stavebníkem žádné takové poznatky neobsahuje, stavební úřad si je sám neopatřil a poznatky předložené účastníkem řízení bezdůvodně ignoroval.
21. Žalobce konstatoval, že pracovníci stavebního úřadu nejsou odborně způsobilí posoudit negativní vlivy vznikající při stavbě pozemních komunikací. Nejsou schopni posoudit akustické vlastnosti stavby, technickou seizmicitu stavby, rozptylové podmínky či hydrologickou situaci. Proto si dle žalobce měli na základě jeho námitek opatřit další podklady. Namísto toho, aby si stavební úřad obstaral důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, opřel se dle žalobce při svých závěrech (zamítnutí námitek) toliko o své subjektivní pocity. Takovýto postup považuje žalobce za nepřipustný. Žalobce upozornil, že přes úplný revizní princip vztahující se k odvolacímu řízení nepovažoval žalovaný výše popsanou vadu prvostupňového rozhodnutí za důvod pro jeho zrušení.
22. Devátá žalobní námitka směřovala proti postupu žalovaného, který pominul návrhy na doplnění dokazování, aniž toto řádně odůvodnil. Žalobce konstatoval, že v rámci odvolání navrhl k odstranění nedostatečně zjištěného skutkového stavu doplnění podkladů rozhodnutí vypracováním znaleckého posudku týkajícího se množství nově vnášených imisí, technické seizmicity, změny teplotních a hydrologických podmínek, jež budou s umístěním a užíváním stavby spojeny, neboť rozhodnutí ve věci záviselo na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby dle žalobce neměly a stanoviska dotčených orgánů státní správy se tímto nezabývala. Žalovaný tento důkazní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

návrh dle žalobce nevypořádal, když pouze uvedl, že „*k posouzení povolení stavby rodinného domu ve stabilizovaném území intravilánu obce Dubí, jehož podmínky jsou stavebnímu úřadu z vlastní úřední činnosti dobře známy nebylo třeba pořizovat znalecké posudky.*“ Tuto zmínku nelze dle názoru žalobce považovat za řádné vypořádání jeho důkazního návrhu. Žalobce v rámci námitek podaných jak v rámci prvostupňového, tak i odvolacího řízení namítl především negativní vlivy budoucích imisí či budoucích dopadů umístění stavby. Tyto z podstaty věci nemohou být stavebnímu úřadu známy z předchozí činnosti. Citované odůvodnění žalovaného je proto dle názoru žalobce zcela nelogické a neopodstatněné.

23. Žalobce požadoval, aby bylo zrušeno nejen napadené rozhodnutí, nýbrž i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, kterou v žalobě popsal.

Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahově navazuje na předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022, jímž tento zrušil první rozhodnutí stavebního úřadu ve věci a vrátil mu věci k novému projednání. Dle žalovaného žalobcovy námitky z podstatné části kopírují námitky, které žalobce uplatnil již ve svých odvoláních proti rozhodnutím stavebního úřadu. Tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí a v jemu předcházejícím rozhodnutí ze dne 1. 8. 2022 vypořádal, nicméně žalobce nyní ve své žalobě toto vypořádání často vůbec nereflektuje, respektive nepředkládá další argumenty, kterými by rozporoval přímo závěry uvedené v napadeném rozhodnutí.
25. K žalobní námitce, že měl být žalobce o odepření nahlédnutí do správního spisu informován usnesením dle § 38 odst. 5 správního řádu, žalovaný uvedl, že v projednávaném případě stavební úřad žalobci nahlížení do spisu nikdy neodepřel. Odepření nahlédnutí do správního spisu nelze zaměňovat se situací, kdy správní orgány žalobci opakovaně vysvětlovaly, že s právem nahlížení do spisu není bez dalšího spojeno právo účastníků na to, aby jim správní orgány kopie spisu či jeho části zasílaly ať už elektronicky, nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Dle názoru žalovaného tedy žalobce nebyl omezen ve svém právu kdykoliv se ke stavebnímu úřadu dostavit a do předmětného správního spisu nahlédnout.
26. Dle žalovaného není důvodná ani žalobní námitka, že stavební úřad poté, co mu byla věc žalovaným vrácena k novému projednání, doplnil do předmětného správního spisu nový podklad, s nímž nebyl žalobce seznámen. Dle žalovaného stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil „*kvalitní vyhodnocení situace*“, avšak tím zcela zjevně neměl na mysli nějaký dokument, ale chtěl tím obratem pouze zdůraznit, že se po skončení prvního odvolacího řízení případem znovu zabýval a přípustnost projednávaného stavebního záměru posoudil ve všech potřebných souvislostech. Kromě oznámení o pokračování řízení a podání samotného žalobce nebyly dle žalovaného po skončení prvního odvolacího řízení do předmětného správního spisu založeny žádné písemnosti.
27. Dle názoru žalovaného není obsah prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ani nesrozumitelný, ani vnitřně rozporný. Některé použité formulace sice nebyly zvoleny zcela vhodně, nicméně na srozumitelnost rozhodnutí jako celku nemohou mít vliv.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. V replice ze dne 2. 10. 2023 žalobce uvedl, že stavební úřad mu opakovaně odepřel seznámení se spisem distančním způsobem, jak je v žalobě popsáno. Svým jednáním pak žalobci fakticky odepřel i seznámení se spisem přímo na stavebním úřadu, když sdělení o neumožnění seznámení se spisem distanční formou odeslal dne 24. 1. 2022 v odpoledních hodinách (podepsáno ve 13:41 hod.) a doručil žalobci dne 24. 1. 2022 v cca 19:40 hod. tj. pouhých 17 hodin před lhůtou stanovenou k podání námitek proti stavebnímu záměru. Vzhledem k úředním hodinám bylo dle žalobce možné se fyzicky seznámit se spisem až v následující den od 8:00 hod. do 13:00 hod., kdy končila lhůta k podání námitek. V této době však žalobce musel být přítomen na svém pracovišti, jak je zřejmé ze žádosti o změnu času ústního jednání a současně žádosti o seznámení se spisem distančním způsobem, která byla stavebnímu úřadu doručena dne 14. 1. 2022, ve které žalobce žádal o posunutí začátku ústního jednání o 1 hodinu a 15 minut, neboť v předmětný den byla nezbytná jeho přítomnost na pracovišti do 14:00 hodin. Tato žádost byla stavebnímu úřadu dle žalobce doručena 11 dní před termínem k podání námitek. Stavební úřad s odesláním zamítavé odpovědi dle žalobce vyčkával až do odpoledních hodin dne 24. 1. 2022. Vzhledem k tomuto a vzhledem k výkladu učiněnému soudní mocí v rozsudku citovaném v žalobě či stanovisku ombudsmana uvedenému tamtéž, žalobce oprávněně očekával seznámení se spisem distanční formou a po odmítnutí již neměl z objektivních důvodů možnost se seznámit se spisem před vypršením lhůty pro podání námitek přímo na stavebním úřadu. Byť tedy stavební úřad výslovně neodmítl seznámit žalobce se spisem na stavebním úřadě, činil dle žalobce takové kroky, které toto fakticky znemožnily, přičemž stavební úřad si tohoto byl vědom.

Posouzení věci soudem

29. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
30. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
31. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 6. 12. 2021 stavební úřad oznámil zahájení řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění předmětné stavby rodinného domu. V oznámení byl vlastník stavby, pan L. K., X, poučen o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby žádost o dodatečné povolení předmětné stavby. Stavebník svého práva využil a dne 7. 12. 2021 podal žádost o dodatečné povolení výše uvedené stavby rodinného domu. Usnesením ze dne 10. 12. 2021 stavební úřad přerušil řízení o odstranění nepovolené stavby a dne 11. 1. 2022 oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby; současně nařídil projednání návrhu při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě stavby na den 25. 1. 2022 v 13:00 hodin. Účastníci řízení byli Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádně poučení, že mohou své námítky, případně důkazy uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlíženo. Dne 14. 1. 2022 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobce s názvem *Žádost o změnu termínu ústního jednání a seznámení se spisem*. Žalobce ve svém podání stavební úřad požádal o posunutí začátku ústního jednání na 14:15 hodin a také o nahlédnutí do správního spisu distanční formou zasláním do datové schránky. Stavební úřad na zmíněné podání žalobce odpověděl sdělením ze dne 24. 1. 2022, ve kterém odvolateli oznámil, že jeho požadavku nebude vyhověno. Dne 25. 1. 2022 proběhla kontrolní prohlídka v místě stavby za účasti stavebníka a jeho zástupce. O kontrolní prohlídce byl sepsán protokol. V den kontrolní prohlídky, tj. dne 25. 1. 2022, podal žalobce své námítky k řízení o dodatečném povolení stavby. Následně stavební úřad vydal dne 14. 2. 2022 rozhodnutí č. j. SÚ/6193.3/21/22/sm, kterým stavbu rodinného domu dodatečně povolil. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním. Žalovaný rozhodnutím o odvolání ze dne 1. 8. 2022, č. j. KUUK/117174/2022, rozhodnutí stavebního úřadu pro formální vady zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

33. Ze správního spisu dále plyne, že stavební úřad započal nové projednání věci vydáním opatření, kterým účastníkům oznámil pokračování řízení, přičemž současně stanovil lhůtu pro uplatnění námitek do 30. 9. 2022. Ve stanovené lhůtě bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobce s názvem *Předložení důkazních prostředků*. Tímto podáním žalobce předložil stavebnímu úřadu dokumenty Ministerstva životního prostředí ČR, konkrétně dokumenty s názvem *Strategie přizpůsobení se změně klimatu v podmínkách ČR* a *Analýza dokumentů pro koncepční hospodaření se srážkovou vodou v obcích*. Dne 17. 10. 2022 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým opětovně stavbu rodinného domu dodatečně povolil a stanovil podmínky pro její dokončení. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
34. Úvodem vypořádání žalobních námitek soud přisvědčuje žalovanému, že jednotlivé námítky byly žalobcem ve shodné podobě uplatněny již v odvolání, a to nejprve v odvolání ze dne 12. 3. 2022 proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí zrušenému žalovaným, a následně v odvolání ze dne 12. 11. 2022 proti aktuálnímu prvostupňovému rozhodnutí, aniž by však žalobce v žalobě reagoval na vypořádání těchto námitek v napadeném (i předchozím rušícím) rozhodnutí žalovaného. Směrem k žalobci soud proto zdůrazňuje, že při formulaci žalobního bodu nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námítky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde stavebního úřadu) a logicky nemohou být reakcí na to, jak na ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho odvolací námítky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až vlastní rozhodnutí o odvolání. V rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námítky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce v projednávané věci převzal do žaloby prakticky celé své odvolání, aniž by jakkoli reagoval na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Soud tudíž vycházel z toho, že žalobce navzdory argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí setrval na svých námitkách, když se jednalo z velké části o námítky procesního charakteru, resp. formální námítky ohledně náležitostí prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. V této souvislosti soud upozorňuje, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. I s přihlédnutím k uvedené jednotnosti správního řízení posuzoval soud jednotlivé žalobní námitky.
36. K první žalobní námitce, že žalobci jakožto vlastníku sousedních, resp. přilehlých pozemků (zejména parcel č. 153/2, 150 a dalších), jehož práva jsou umístěním stavby, stavbou a jejím užíváním přímo dotčena, neumožnil stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby účastnit se ústního jednání dne 25. 1. 2022, soud uvádí ve shodě s žalovaným (strana 2 napadeného rozhodnutí), že účastenství žalobce v řízení se neodvozuje od § 27 odst. 2 správního řádu, na který poukazoval žalobce, neboť se uplatní speciální právní úprava účastenství ve stavebním zákonu. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou dle § 129 odst. 2 stavebního zákona osoby uvedené v § 109 stavebního zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 téhož zákona. Žalobci, jakožto vlastníku sousední nemovitosti, jehož vlastnické právo může být umístěním a prováděním projednávané stavby přímo dotčeno, přísluší postavení účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona.
37. Z výše reprodukováného obsahu správního spisu plyne, že žalobce obdržel dne 11. 1. 2022 pozvání k ústnímu jednání, které bylo nařizováno na den 25. 1. 2022 v 13:00 hodin. Žalobce reagoval podáním ze dne 14. 1. 2022, ve kterém žádal o změnu termínu jednání (posunutí začátku jednání na 14:15 hodin) s odůvodněním, že v předemtný den musí být na pracovišti do 14:00 hodin.
38. Dle názoru soudu byla omluva žalobce značně nekonkrétní. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání správního orgánu, přičemž v žádosti o změnu termínu jednání nijak nevysvětlil, proč žádá o změnu termínu jednání, zda například žádal zaměstnavatele o uvolnění ze zaměstnání a tento to z nějakých důvodů odmítl. Žalobce neuvedl ani jiné okolnosti významné pro posouzení důvodnosti jeho žádosti o změnu termínu ústního jednání. Za těchto okolností soud nepovažuje za chybu, když stavební úřad žádosti žalobce o změnu termínu jednání nevyhověl.
39. Navíc z protokolu o ústním jednání plyne, že se de facto jednalo o kontrolní prohlídku stavby za účelem posouzení její rozestavěnosti, jelikož dle § 129 odst. 2 stavebního zákona je povinné ohledání na místě. Vzhledem k tomu, že žalobce v celém průběhu řízení o dodatečném povolení stavby uplatnil pouze obecné námitky ve vztahu k vybudování celé obytné zóny, nikoli ve vztahu ke konkrétní stavbě rodinného domu, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, jeví se soudu, že neúčast žalobce na ústním jednání neměla žádný negativní vliv na jeho postavení v řízení a jeho práva ani vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Uvedený závěr platí tím spíše, když z obsahu správního spisu plyne, že po zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí žalovaným stavební úřad stanovil žalobci novou lhůtu k uplatnění nových skutečností a důkazů do 30. 9. 2022, jak bylo uvedeno již výše. Se žalobcem soud souhlasí, že by bylo vhodnější, aby stavební úřad sdělil žalobci, že jeho žádosti o změnu termínu jednání nebude vyhověno, dříve než dne 24. 1. 2022, tedy pouhý den před konáním ústního jednání, jako se tomu stalo. Na druhé straně však z judikatury i odborné literatury vztahující se k soudnímu jednání, nicméně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

použitelné i pro jednání správního orgánu, plyne že je povinností toho, kdo o změnu termínu jednání (odročení) požádal, aby se u správního orgánu (soudu) informoval, zda bylo žádosti vyhověno. Není povinností správního orgánu (soudu) vyrozumívat účastníka, že jeho návrhu na odročení jednání nebylo vyhověno, byť se tak ve většině případů nad rámec povinností správního orgánu (soudu) ve skutečnosti děje (*Komentář Soudní řád správní*, autorů Zdeněk Kühn, Filip Dienstbier, Petr Mikeš a kol., nakl. Wolters Kluwer, dostupný v ASPI, právní stav k 31. 5. 2019, komentář k § 49 odst. 3 a § 50 s. ř. s.; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1962/2003). Soud proto nepovažuje danou žalobní námitku za důvodnou.

40. Druhá žalobní námitka se týkala neumožnění nahlížení do správního spisu distanční formou (zasláním do datové schránky žalobce).
41. Podle § 38 odst. 4 správního řádu platí, že *„s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“*
42. Soud shledal, že stejnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na vypořádání předmětné námítky v předchozím rušícím rozhodnutí, ve kterém žalovaný konstatoval, že při posouzení námítky neumožnění nahlížení do spisu zasláním spisu do datové schránky vycházel ze správního řádu a ustálené judikatury. K tomu žalovaný citoval závěry poradního sboru ministra vnitra č. 169 ze dne 31. 5. 2019: *„S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Z gramatického výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že správní řád osobě oprávněné k nahlížení do spisu nezakládá právo na to, aby jí správní orgán zasílal kopii spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky. Správní řád koncipuje právo na pořízení kopie jako integrální součást práva nahlížet do spisu, což zřetelně vyjadřuje slovy "s právem nahlížet do spisu je spojeno právo...". Právo na pořízení kopie tedy není ve správním řádu upraveno jako samostatné právo, ale jako součást práva na nahlížení do spisu. Vzhledem k tomu, že samotné nahlížení do spisu předpokládá fyzickou přítomnost na pracovišti správního orgánu, pak i výkon práva, které je s nahlížením do spisu spojeno, předpokládá dostavení se ke správnímu orgánu.“* Žalovaný následně dovodil, že *„z právní úpravy tak přímo nevyplývá povinnost správního orgánu zasílat kopie spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky. KÚ ÚK, UPS (žalovaný – pozn. soudu) se z výše uvedenými závěry poradního sboru ztotožňuje a z tohoto důvodu shledává námitku nedůvodnou. Stavební úřad v daném případě svým postupem nepochybil a odvolatel nebyl krácen na svých právech. Stejně jako ostatní účastníci řízení byl v dostatečném předstihu pozván k ústnímu jednání a byl řádně poučen o možnosti nahlížet do správního spisu. Svého práva nahlížet do správního spisu, tak jak vyplývá ze správního řádu, nevyužil.“*
43. Soud se ztotožňuje s citovaným názorem žalovaného. Žalobce poukazoval v žalobě na judikaturu Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, a Krajského soudu v Praze, ze které má vyplývat právo na zaslání kopie správního spisu. Soud shledal, že žalobcem zmiňovaná judikatura vycházela z odlišné právní úpravy dle daňového řádu, a není tak bez dalšího použitelná v řízení dle správního řádu, resp. stavebního zákona. K žalobcem zmiňovanému dokumentu veřejného ochránce práv s názvem *Zpráva o šetření provedeném veřejným ochráncem práv České republiky ve věci postupu správních orgánů při vyřizování žádostí o tzv. dálkové nahlížení do (správního) spisu* č. j. KVOP-18349/2018 soud uvádí, že ve zmíněném dokumentu je dovozeno právo na zaslání kopie spisu v rámci práva na nahlížení do spisu, přičemž se výslovně uvádí, že právo na zaslání kopie spisu lze dovodit pouze při rozšiřujícím výkladu § 38 odst. 4 správního řádu, zatímco při jiném výkladu právo na zaslání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kopie spisu dovodit nelze. Ze zmíněného dokumentu vyplývá jakýsi apel veřejného ochránce práv, aby se praxe správních orgánů přiklonila k rozšiřujícímu výkladu daného ustanovení, kdy je konstatováno, že takový rozšiřující výklad je v českém právním prostředí minoritní. Soud k tomu uvádí, že stanovisko veřejného ochránce práv není jakkoli závazné pro správní orgány či soudy. Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 Azs 116/2022-43, dovodil, že z ústavního pořádku ani z § 38 odst. 4 správního řádu „*neplyne právo na pořízení kopie části či součásti spisu správním orgánem.*“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje.

44. Žalobce upozorňoval na skutečnost, že o nahlédnutí do správního spisu formou zaslání kopie spisu do své datové schránky žádal ve dvou případech (v žádosti ze dne 14. 1. 2022 a 3. 11. 2022), přičemž v prvním případě se jednalo o covidové období. K tomu soud uvádí, že z úřední činnosti je mu známo, že v lednu 2022 nebyla omezena činnost správních orgánů, tedy ani stavebního úřadu, o čemž svědčí i sdělení stavebního úřadu ze dne 24. 1. 2022, ve kterém bylo žalobci oznámeno, že jeho žádosti o distanční nahlédnutí do spisu nebude vyhověno a že se může dostavit k nahlédnutí do spisu na stavební úřad. Soud proto neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.
45. V rámci druhé žalobní námítky upozornil žalobce, že o odepření nahlédnutí do spisu nebylo rozhodnuto zákonným způsobem, jelikož mělo být rozhodnuto usnesením dle § 38 odst. 5 správního řádu, avšak stavební úřad pouze neformálním sdělením oznámil žalobci, že jeho žádosti o nahlížení do spisu distanční formou nebude vyhověno a že se může dostavit k nahlížení na stavební úřad.
46. Podle § 38 odst. 5 správního řádu „*odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.*“
47. Soud konstatuje, že v posuzované věci nelze dost dobře hovořit o tom, že by bylo žalobci odepřeno nahlížení do správního spisu, když zde byl spíše spor mezi stavebním úřadem a žalobcem o formu nahlížení do spisu. Za této situace nepovažuje soud za chybu či nedodržení § 38 odst. 5 správního řádu, pokud stavební úřad reagoval na žádost žalobce o nahlížení do spisu písemným sdělením adresovaným žalobci, ve kterém ho informoval, že mu nebude zasílat kopii správního spisu, nýbrž že má žalobce možnost nahlédnout do spisu na stavebním úřadu. V daném případě totiž nešlo o odepření nahlížení do spisu, nýbrž pouze o upřesnění způsobu nahlížení do spisu.
48. K námitce žalobce ohledně nedostatečné možnosti vyjádřit se ke stavebnímu záměru, kdy žalobce upozorňoval, že se mohl vyjádřit nejpozději v den konání ústního jednání 25. 1. 2022, soud uvádí, že sám žalobce v další části žaloby uvedl že „*dne 26. 9. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení o pokračování řízení č. j. SÚ/6193.4/21/22/Sm dle kterého mohli účastníci řízení uplatnit své námitky a důkazy a to do 30. 9. 2022. (...) Dne 29. 9. 2022 žalobce předložil stavebnímu úřadu důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení obsažených v námitkách ze dne 25. 1. 2022.*“ Z uvedené citace žaloby je zřejmé, že sám žalobce uvedl, že měl možnost po zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí žalovaným uplatnit nové námitky a důkazy ve lhůtě do 30. 9. 2022, čehož žalobce využil. Uvedené skutečnosti rovněž vyplývají z obsahu správního spisu. Proto soud nepovažuje námitku za důvodnou.
49. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí, když stavební úřad poté, co mu žalovaný zrušil jeho první rozhodnutí ve věci, doplnil do správního spisu dokument „*kvalitní vyhodnocení situace*“, se kterým žalobce neměl možnost seznámit se. K tomu soud uvádí ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě, že do správního spisu nebyly po vydání zrušujícího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022 přidány žádné další listiny s výjimkou listin dodaných samotným žalobcem. Žalobce zřejmě usuzoval na založení dalšího dokumentu do správního spisu z věty uvedené na straně 4 prvostupňového rozhodnutí, která zní: „*Do současné doby (polovina října 2022), tedy do doby faktického dokončení stavebních prací nebylo zjištěno ani namítajícím oznámeno jakékoli dotčení jeho vlastnického práva k jeho nemovitostem – což potvrzuje kvalitní vyhodnocení situace stavebním úřadem Dubí.*“ Soud k tomu uvádí, že ze zmíněné citace nevyplývá, že by se mělo jednat o dokument s názvem „*kvalitní vyhodnocení situace*“. Citovaný text je poněkud neobratně formulovaný, kdy skutečně mohl v žalobci vzbudit pocit, že se jedná o nějaký další dokument, o který stavební úřad opírá své rozhodnutí. Nicméně faktem je, že ve správním spise žádný další dokument není, přičemž citovaná formulace zřejmě svědčí o tom, že stavební úřad po zrušení jeho předchozího rozhodnutí žalovaným se věcí opětovně důkladně zabýval, přičemž zdůraznil, že situaci vyhodnotil kvalitně. Soud proto nepovažuje předmětnou žalobní námitku za důvodnou.

50. Ke čtvrté žalobní námitce, že stavební úřad zamítl námitky žalobce ke stavebnímu záměru místo toho, aby je vypořádal, soud uvádí, že žalobce poukazuje na údajnou vadu prvostupňového rozhodnutí, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se rovněž zabývalo věcnými námitkami žalobce vůči stavebnímu záměru. Soud opětovně připomíná, že prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek. Předmětná žalobní námitka se tak jeví těžko uchopitelná, když žalobce konkrétně nespecifikuje, jaká konkrétní věcná námitka nebyla ve správním řízení vypořádána. Soud proto pouze uvádí, že žalobci lze přisvědčit, že se na straně 5 prvostupňového rozhodnutí objevuje věta, že se všechny námitky žalobce zamítají. Nicméně tato věta zjevně souvisí s tím, že stavební úřad se věcně žalobcovými námitkami zabýval, avšak vyhodnotil je jako nedůvodné. Na stranách 4 a 5 stavební úřad mimo jiné konstatoval, že projednávaná stavba rodinného domu bude umístěna cca 70 metrů od středu pozemků žalobce. Upozornil, že žalobce nedoložil, jak a čím bude dotčeno jeho vlastnické právo k nemovitostem sousedícím s pozemkem, na němž je umístěna posuzovaná stavba. Stavební úřad také uvedl, že mezi pozemky žalobce a pozemkem, na němž je umístěn projednávaný rodinný dům, se nachází další čtyři pozemky, které nejsou ve vlastnictví žalobce, přičemž jejich vlastníci žádné námitky vůči stavebnímu záměru neuplatnili. Rovněž se stavební úřad zabýval žalobcem namítaným zhoršením pohody bydlení a snížením kupní ceny žalobcových nemovitostí v důsledku výstavby obytné zóny. Soud shledal, že žalovaný se také věnoval v napadeném rozhodnutí věcným námitkám žalobce, kdy se obdobně jako stavební úřad zabýval údajným narušením pohody bydlení, snížením tržní ceny žalobcových nemovitostí, namítaným snížením množství zeleně a změnou hydrologických a teplotních podmínek v území (viz strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Dle soudu se tedy žalovaný řádně vypořádal veškeré žalobcovy námitky. Soud tudíž neshledal žalobní námitku důvodnou.
51. V páté žalobní námitce směřující opět proti obsahu prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že popis skutkového stavu je v rozporu s obsahem spisu, neboť žalobce uplatnil věcné námitky proti předmětné stavbě, avšak stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žádné námitky nebyly účastníky uplatněny. K uvedenému soud opět konstatuje, že se jedná o námitku vůči odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ačkoli žalobní námitka by měla směřovat vůči napadenému rozhodnutí. Již z tohoto pohledu nepovažuje soud námitku za důvodnou. Nad rámec potřebného odůvodnění soud uvádí, že již výše konstatoval, že oba správní orgány se věcnými námitkami žalobce zabývaly. Žalobce upozornil na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na straně 5, které zní: „*Současné stavební úřad konstatuje, že stavba je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, v souladu s požadavky dotčených orgánů chránícími veřejný zájem a v průběhu opakovaného řízení žádný* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z účastníků neuplatnil námitky proti dodatečnému povolení stavby jednoho rodinného domu v urbanizovaném území.“ Soud konstatuje, že takto izolovaná věta skutečně může vzbuzovat pochybnosti, když na straně jedné se stavební úřad zabýval jednotlivými věcnými námitkami žalobce, jak bylo vysvětleno výše, avšak na straně druhé z citované věty plyne, že námitky nebyly žádným účastníkem uplatněny. Citovanou větu je však třeba chápat v kontextu s předchozím textem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v témže odstavci, kde stavební úřad poukazoval na žalobcem doložené dokumenty s názvem *Strategie přizpůsobení se změně klimatu v podmínkách ČR*, který zpracovalo Ministerstvo životního prostředí, a s názvem *Analýza dokumentů pro koncepční hospodaření se srážkovou vodou v obcích*, jehož vypracování zadalo Ministerstvo životního prostředí. Stavební úřad ve vztahu k těmto dokumentům upozornil v prvostupňovém rozhodnutí, že „se netýkají řešené lokality, řeší pouze obecně problematiku zmíněnou ve svých názvech, bez konkrétních závěrů a doporučení pro lokalitu, která je v tomto řízení projednávána, tzn. pozemek jednoho rodinného domu uprostřed souvislé zástavby osmitisícového města, nemůže být k těmto obecným a povšechným dokumentům přihlíženo.“ Konstatování stavebního úřadu, že nebyly uplatněny žádné námitky vůči předmětné stavbě rodinného domu, je tudíž třeba chápat tak, že nebyly žalobcem uplatněny konkrétní námitky vůči předmětné stavbě rodinného domu, jelikož ze strany žalobce byly uplatněny pouze obecné námitky ve vztahu k celé plánované obytné zóně. Dle názoru soudu tak nelze považovat prvostupňové rozhodnutí za nepravdivé či logicky rozporné.

52. V šesté žalobní námitce směřující rovněž proti obsahu prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal jeho vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost. K uvedenému soud opět konstatuje, že se jedná o námitku vůči prvostupňového rozhodnutí, ačkoli žalobní námitka by měla směřovat vůči napadenému rozhodnutí. Žalobcem zmiňované vady by musely být dány i při posouzení prvostupňového a odvolacího rozhodnutí jako celku, ovšem žalobní argumentace směřuje v tomto směru jen proti prvostupňovému rozhodnutí. Již z tohoto pohledu se soudu jeví žalobní námitka jako nedůvodná. Nad rámec potřebného odůvodnění soud uvádí, že nesouhlasí s tím, že by prvostupňové rozhodnutí trpělo žalobcem vytýkanými vadami. Na straně 5 prvostupňového rozhodnutí se v rámci odůvodnění objevuje text: „*Závěr: Na základě výše uvedeného odůvodnění se všechny námitky zamítají.*“ Tento text navazuje na vypořádání námitek žalobce. Citovaná formulace je poněkud neobratná, kdy skutečně sama o sobě může vzbuzovat dojem, že se jedná o samostatný výrok umístěný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nicméně v kontextu ostatního odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že citovaná formulace představuje součást odůvodnění, kdy stavební úřad vyjádřil zmíněnou formulaci, že neshledal námitky důvodnými. Ostatně prvostupňové rozhodnutí obsahuje v rámci výrokové části výrok III., ve kterém je explicitně uvedeno, že se námitky žalobce zamítají. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcovy námitky byly zamítnuty ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přičemž v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly věcně vypořádány, jak soud uvedl již v bodě 50 tohoto rozsudku.
53. Dle žalobce není zřejmé, zda stavební úřad považoval jeho námitky za nedůvodné, či zda nepovažoval žalobce za účastníka řízení. Soud shledal, že stavební úřad na straně 5 prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*Současně stavební úřad uvádí, že namítajícího (žalobce – pozn. soudu) na základě jeho požadavku ze dne 22. 9. 2021 vzal jako účastníka tohoto řízení, přestože patrně nesplňuje podmínku účastenství dle § 85 odst. 2 písmeno b) a § 109 písmeno e) stavebního zákona, tzn. neprokázal, že je vlastníkem sousedního pozemku, jehož vlastnické právo může být územním rozhodnutím anebo prováděním stavby přímo dotčeno.*“ Z uvedené citace je zřejmé, že stavební úřad měl určité pochybnosti o účastenství žalobce v řízení o dodatečném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení stavby, přesto s ním v pochybnostech jednal jako s účastníkem řízení. Názor stavebního úřadu korigoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde dovedl účastenství žalobce v řízení. Oba správní orgány se zabývaly věcnými námitkami žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že ve správním řízení byl žalobce považován za účastníka řízení s ohledem na možné dotčení jeho vlastnického práva, nicméně jeho námitky nebyly shledány důvodnými, jelikož nebylo prokázáno dotčení vlastnického práva žalobce k jeho nemovitostem. Soud proto neshledal žalobní námitku důvodnou.

54. V sedmé žalobní námitce směřující opět proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal absenci úvahy stavebního úřadu, na jejímž základě by bylo možno seznat důvody, pro které nebyly shledány žalobcovy námitky důvodnými. Při takové úvaze měl dle žalobce stavební úřad ověřit účinky budoucího užívání stavby dle § 111 odst. 2 stavebního zákona, což neučinil, ačkoli dle žalobce stavební úřad měl, vzhledem k charakteru stavby, předpokládat vnikání imisí na pozemky jiných vlastníků v míře nepřiměřené místním poměrům. Žalobce zdůraznil, že žádné domy ani dopravní komunikace v dané lokalitě v minulosti nebyly.
55. Podle § 111 odst. 2 stavebního zákona, který se dle § 129 odst. 2 stavebního zákona použije v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně, platí, že „*stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.*“
56. Soud opětovně připomíná, že prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden celek. I kdyby tedy měl žalobce pravdu, že jeho námitky stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí řádně nevypořádal, bylo třeba v rámci žalobních tvrzení uvést, zda žalobce namítal v odvolání nedostatečnou úvahu stavebního úřadu a jak se k uvedené odvolací námitce vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž posléze by mohl žalobce polemizovat s napadeným rozhodnutím. Tyto pro věc podstatné skutečnosti však nejsou v žalobě uvedeny. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí je tak uplatněna výtku žalobce, že zmíněnou odvolací námitku neshledal žalovaný důvodnou. Z napadeného rozhodnutí soud shledal, že se v něm žalovaný zabýval žalobcem předloženými důkazy i přdestřel své úvahy, proč neshledal věcné námitky žalobce proti předmětné stavbě důvodnými (viz již výše zmiňované odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 4 až 5). Kromě toho i stavební úřad učinil v prvostupňovém rozhodnutí úvahu ohledně vlivu předmětné stavby rodinného domu na okolí, jak bylo rovněž zmíněno soudem shora.
57. Soud považuje za účelné na tomto místě nastínit místní situaci v lokalitě, kde se nachází předmětná stavba rodinného domu. V nyní posuzovaném správním řízení se jednalo o dodatečné povolení stavby rodinného domu čp. XC. Dle mapových podkladů (projektová dokumentace) ve správním spise je zřejmé, že se jedná o rodinný dům, kdy vedle něj v řadě stojí obdobné typizované domy (na jedné straně dům čp. XD a na druhé straně dům čp. XE). Ze správního spisu je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby probíhalo jednak ohledně domu čp. XC (nyní posuzovaná věc), ale rovněž ohledně domu čp. XD. Výsledek onoho druhého řízení ze správního spisu nevyplývá. Soudu je dále známo z úřední činnosti (žaloba téhož žalobce ve věci sp. zn. 141 A 45/2022), že obsluha zmiňovaných (a dalších) rodinných domů v dané lokalitě má být zajištěna prostřednictvím cca 155 metrů dlouhé příjezdové komunikace vedoucí podél budovaných domů. Rozsudkem ze dne 3. 10. 2023, č. j. 141 A 45/2022-28, soud zamítl žalobcovu žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2022, č. j. KUUK/158381/2022, jímž bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto jako nepřipustné jeho odvolání proti rozhodnutí speciálního stavebního úřadu – Magistrátu města Teplice, odboru dopravy, ze dne 11. 6. 2021, č. j. OD/063915/21/Ro/stavpov, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu *Zóna pro bydlení – Dubí, Zahradní ulice*, umístěnou na části pozemků p. č. XF, XG, XH, XI, XJ, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

XK, XL, XB a XM v katastrálním území X. Předmětem stavebního povolení bylo vybudování dopravní a technické infrastruktury pro výstavbu zmíněné obytné zóny. Žalovaný odůvodnil zamítnutí žalobceva odvolání jako nepřipustného tím, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení ve smyslu § 109 stavebního zákona, a proto bylo jeho odvolání shledáno nepřipustným, což zdejší soud zmíněným rozsudkem aproboval.

58. Soud shledal, že žalovaný se k účinkům budoucího užívání stavby (pohoda bydlení) ve vztahu k žalobcem doloženým obecným dokumentům vztahujícím se k oteplování lokality v důsledku zástavby a potížím se zadržováním srážkové vody v krajině vyjádřil mimo jiné na straně 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že „pojem *"kvalita bydlení"* event. *"pohoda bydlení"* není hodnotou, jejíž parametry by posuzoval stavební zákon, jeho prováděcí vyhlášky či jiný zvláštní právní předpis. Posouzení otázky narušení kvality bydlení je tak do velké míry otázkou subjektivního posouzení a záleží na úvaze stavebního úřadu vycházející z posouzení skutečného stavu na místě samém. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich subjektivní nároky na kvalitu prostředí z toho plynoucí, v podstatné míře nevybočují od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Namítaná skutečnost proto není argumentem, který by měl oporu v právních předpisech pro zamítnutí návrhu stavebníka. Oteplování měst, resp. zastavěného území v důsledku klimatických změn je věcí strategického plánování na úrovni vyššího managementu, nikoliv věcí stavebního úřadu, jež je při posuzování souladu stavby vázán právními předpisy na úseku stavebního práva, a nikoliv klimatickými studiemi či jinými podobnými dokumenty. V důsledku nově navrhované stavby dojde k určitému narušení dosavadní *"pohody bydlení"* v sousedních stavbách vždy. Skutečnost, že na pozemku doposud žádná stavba nestála, však nezakládá vlastníkům sousedních nemovitostí (odvolateli) právo na to, aby tento stav přetrvával i do budoucna. Vlastníci sousedních nemovitostí vůči sousednímu pozemku *"nevydržují"* žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují právní předpisy na úseku stavebního práva a obecné poměry v území. Projednávaná stávající stavba svým charakterem se sousedící městskou zástavbou zcela koresponduje. Skutečnost, že pozemek, na němž je projednávaná stavba umístěna, nebyl po určitou dobu užíván k účelu bydlení a s tím související případné subjektivní narušení kvality bydlení v přilehlé bytové zástavbě, nelze v důsledku umístění této stavby a jejího následného užívání posoudit jako nepřiměřený zásah do oprávněných zájmů odvolatele, ale toliko jako nutný důsledek realizace práv stavebníka.“
59. Soud souhlasí s výše citovaným názorem žalovaného a dodává, že žalobce vůči citované argumentaci žalovaného neuvedl v žalobě žádné konkrétní námitky, když se pouze omezil na polemiku s prvostupňovým rozhodnutím, což je patrně důsledek převzetí odvolací argumentace do žaloby. Za těchto okolností soud opětovně konstatuje, že žalobce neuplatnil řádnou žalobní námitku, kterou by se soud mohl zabývat, pročež neshledal žalobní námitku důvodnou.
60. Žalobce zdůraznil v žalobě, že se stavební úřad měl zabývat ověřením účinků budoucího užívání stavby, kdy s ohledem na charakter stavby měl předpokládat vznik imisí v důsledku budoucího užívání stavby. Uvedená žalobní argumentace je dle názoru soudu důsledkem skutečnosti, že žalobce se v rámci jednoho správního řízení o dodatečném povolení stavby de facto brání výstavbě celé obytné zóny. Žalobcovy námitky týkající se oteplování lokality či problémů se zadržováním srážkových vod v půdě v důsledku výstavby obytné zóny se zjevně nevztahují pouze k tomu jedinému rodinnému domu čp. XC, jež byl předmětem správního řízení o dodatečném povolení stavby. Soud nepochybně skutečnost, že v souvislosti s výstavbou obytné zóny může dojít v dané lokalitě ke zvýšení teploty,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případně že zastavěná půda nemůže vstřebávat srážkovou vodu takovým způsobem jako půda v nezastavěné lokalitě. To jsou ovšem obecná pravidla vyplývající z dokumentů předložených žalobcem, kdy při takové argumentaci by v podstatě nebylo možné provádět výstavbu na žádném území, jelikož z povahy věci plyne, že výstavbou obytné zóny zpravidla dojde ke zvýšení teploty v dané lokalitě, kde předtím nebyly žádné stavby. Žalobcovy námitky zjevně směřují k zabránění výstavby obytné zóny, která však již je z převážné části dostavěna (poznatky ze správního spisu a z věci zdejšího soudu sp. zn. 141 A 45/2022). Takové námitky měl žalobce uplatňovat v procesu přijímání územního plánu, kde se mohl bránit tomu, aby daná lokalita byla zařazena do plánované obytné zóny. Dle názoru soudu se žalovaný zabýval v dostatečném rozsahu ověřením účinků budoucího užívání stavby s přihlédnutím k obecnosti odvolacích námitek. Podklady ve správním spise byly dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu, proč soud nesouhlasí se žalobcem, že by ve správním řízení bylo z důvodu nedostatečných podkladů rozhodnuto v rozporu se zásadou materiální pravdy. Soud neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nedodržel revizní princip dle § 89 odst. 2 správního řádu.

61. K osmé žalobní námitce směřující rovněž proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy žalobce namítal jeho nepřezkoumatelnost pro naprostou absenci označení podkladů prvostupňového rozhodnutí, ze kterých stavební úřad vycházel, soud uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí je vyjmenováno 21 stanovisek a vyjádření správních orgánů (dotčených osob), ze kterých stavební úřad vycházel. Dále je specifikována projektová dokumentace jakožto základní podklad pro vydání rozhodnutí, přičemž na straně 2 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „*Stavba bude umístěna a provedena dle stavebním úřadem odsouhlasené projektové dokumentace. (...) Stavba bude dokončena podle projektové dokumentace, kterou vypracovala společnost DJS Architecture s.r.o., zodpovědný projektant Ing. Arch Daniel Szabó ČKA 00101/R. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu.*“ Žalobci lze přisvědčit, že v prvostupňovém rozhodnutí není uvedeno bližší členění projektové dokumentace jako například průvodní zpráva, technická zpráva, situační výkresy aj. Takové členění vyplývá z vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Dle názoru soudu je však dostatečná výše citovaná specifikace projektové dokumentace, přičemž by bylo nadbytečné rozepisovat do prvostupňového rozhodnutí její jednotlivé části, jejichž označení plyne z vyhlášky č. 499/2006 Sb.
62. V rámci osmé žalobní námitky žalobce dále namítal, že závěry stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí nejsou ničím podloženy a námitky žalobce byly zamítnuty na základě subjektivních pocitů pracovníků stavebního úřadu, kteří neměli podklady k posouzení účinků budoucího užívání předmětné stavby, přičemž z nedostatečně zjištěného skutkového stavu dovozují nesprávné závěry. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že oba správní orgány zjevně vycházely z podkladů ve správním spise (zejména projektová dokumentace), ze kterých bylo možné zjistit, jaké jsou poměry v dané lokalitě, jaké je umístění předmětné stavby rodinného domu ve vztahu k hranicím pozemku žalobce a jeho domů, jaké účinky budoucího užívání stavby rodinného domu lze očekávat. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí upozornil, že se jedná o stavbu rodinného domu ve stabilizovaném území intravilánu města Dubí, jehož podmínky jsou stavebnímu úřadu z vlastní úřední činnosti dobře známy. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by pracovníci stavebního úřadu, resp. žalovaného nebyli dostatečně odborně způsobilí k tomu, aby si mohli učinit úsudek ohledně akustických vlastností stavby (rodinného domu), technické seizmicity stavby, ohledně vlivu stavby na rozptylové podmínky v lokalitě či hydrologickou situaci. Pracovníci stavebního úřadu a žalovaného jsou odborníky v oblasti stavebního řízení. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a související výstavby, přičemž při své činnosti jistě mají představu o tom, jaký vliv bude mít budoucí užívání stavby rodinného domu na okolí. Za těchto okolností považuje soud uplatněnou žalobní námitku za nedůvodnou.

63. V rámci osmé žalobní námitky žalobce dále namítal, že hodnocení provedené stavebním úřadem je v rozporu se základními zásadami dokazování, kdy závěry prezentované pracovníky stavebního úřadu nemají oporu ve spisovém materiálu a současně jsou zcela opomíjeny důkazní prostředky předložené žalobcem v průběhu řízení. Soud opětovně připomíná, že prvostupňové a odvolací rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Není proto tak podstatné, zda se případných chyb při dokazování dopustil stavební úřad, nýbrž význam má skutečnost, zda se případně pochybení dopustil i žalovaný. Žalobní argumentace však směřuje prakticky jen proti prvostupňovému rozhodnutí, když ve vztahu k napadenému rozhodnutí je v žalobě obsažena pouze neurčitá výtka, že zmíněnou vadu neshledal žalovaný jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Soud již výše obsáhle citoval z napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval věcnými námitkami žalobce proti předmětné stavbě. Na tomto místě soud již jen konstatuje, že neshledal, že by hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím bylo v rozporu se základními zásadami dokazování, když navíc žalobce ani konkrétní vady dokazování neuvedl. Stejně tak soud nesouhlasí se žalobcem, že by byly opomíjeny jím předložené důkazy, které žalobce blíže nespecifikoval. Dle názoru soudu se oba správní orgány žalobcem předloženými důkazy zabývaly a vyhodnotily je jakožto obecné materiály nevztahující se k projednávané lokalitě, o kterou se v řízení jednalo, pročť těmto materiálům nepřikládaly velký význam. Z toho, že oba správní orgány na rozdíl od žalobce nepovažovaly za významné jednotlivé důkazní materiály týkající se oteplování či zadržování srážkových vod za směrodatné pro danou lokalitu, nelze dle přesvědčení soudu dovozovat, že postupovaly v rozporu se zásadami dokazování, jak se mylně domnívá žalobce.
64. K deváté žalobní námitce, že žalovaný neprovedl důkaz znaleckým posudkem, příp. více znaleckými posudky v odvolacím řízení, když tento důkaz navrhl žalobce k posouzení množství nově vnášených imisí, technické seizmicity stavby, změny teplotních a hydrologických podmínek, jež budou s umístěním a užíváním stavby spojeny, soud uvádí, že ke zmíněnému důkaznímu návrhu se žalovaný vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*K námitce odvolatele, že stavební úřad rezignoval na pořízení vlastních znaleckých posudků, odvolací orgán uvádí, že k posouzení povolení stavby rodinného domu ve stabilizovaném území intravilánu obce Dubí, jehož podmínky jsou stavebnímu úřadu z vlastní úřední činnosti dobře známy, nebylo třeba pořizovat znalecké posudky.*“ Z citovaného textu je zřejmé, že žalovaný nepovažoval za vadu, pokud stavební úřad neprováděl znalecké posudky k ověření účinků budoucího užívání stavby, přičemž ani žalovaný neměl potřebu provádět žalobcem navržené znalecké dokazování. Soud citované vysvětlení žalovaného považuje za dostatečné, když toto vysvětlení koresponduje s již výše uvedeným názorem soudu ohledně odbornosti pracovníků stavebního úřadu a žalovaného. Obecně jistě nelze vyloučit, aby se vyhotovovaly znalecké posudky ohledně posouzení jednotlivých možných vlivů stavby na okolí. Nicméně jednalo by se o nestandardní situaci, kdy by existovaly indicie ohledně možných závažných negativních vlivů stavby na okolí. V posuzovaném případě stavby rodinného domu však žádné takové indicie nebyly, pročť nebylo nutné přikročit ke zpracování znaleckých posudků.
65. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. prosince 2023

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu